

A déli Kalózok kincse

Egyszer volt, hol nem volt... na jó, ezt hagyjuk. Szóval aznap reggel elindultam az iskolába. Az osztályteremben már elkezdtek felírni, hogy Vakáció, úgyhogy június közepe lehetett. Beléptem a folyosóra, de nem találtam senkit. Kicsit megijedtem, de aztán gyerekzsivajra lettem figyelmes, és megnyugodtam. Elindultam a terem felé. Szerdán kialudtak a déli folyosó lámpái, így még félelmetesebb lett az a helység. Azért hívtuk déli folyosónak, mert elvileg ezen a részen az iskola épülete alatt nyugodtak a déli kalózok.

Másrészt, mert mindig itt takarított egy ijesztő takarítónő, aki már talán száz éves is elmúlt. A legfélelmetesebbek a kancsali szemei és a falábai voltak. Minden esetre sikerült kikerülnöm, és bejutnom az osztályterembe.

Mielőtt bemutatom az osztályomat, először is tudjátok meg, hogy örültek. Velünk akkor van baj, ha jól viselkedünk, úgyhogy készüljetek fel a legrosszabbra. Beléptem, és ahogy sejtettem: Karcsi a függönyön lógott, a fiúk verekedtek. A lányok sminkelnek és firkálják a táblát, a falat, a szekrényt és egymást. Két normális ember van ebben az osztályban: én és a barátnőm, Zsófi. Az első óránk matek volt Jancsi bácsival. Zsófi persze imádja a matekot, úgy hogy neki jó. Amit még tudni kell Zsófiról, hogy számítógépes zseni. Mindent megkeres a neten.

Megérkezett Jancsi bá is. Az óra elején természetesen szidás volt, de aztán matekoztunk. Szünetben Zsófi megkért, hogy maradjak vele délutáni ügyeletesnek. Én persze igent mondtam, de még nem tudtam, mire vállalkozok. Délután, mikor már majdnem mindenki hazamegy, szeretünk sétálni a folyosón. Ilyenkor senki nem szól ránk, hogy mit csináltok? Ahogy lődörögtünk Zsófival, hirtelen szembe jött velünk az az ijesztő takarító néni és fintorgott.

Valamit motyogott, de végül csak annyit mondott, hogy sziasztok, és elment.

Zsófi észrevette, hogy elhagyott valami papírtekercset, ezért megfogta a karom és behúzott a mosdóba.

Nézd, ezt elejtette! - mondta, és kihajtogatta.

-Ne csináld, lehet, hogy csak valami csekk.

-Figyu, ez egy térkép, és nézd, itt a kincs.

-Azta, pont olyan, mint a sulis tervrajza!

Abban a pillanatban, hogy ezt kimondta, a térkép beszélni kezdett.

-A déli kalózok kincsére fáj a fogatok? Akkor nagy fába vágjátok a fejszéteket.

Ha-ha-ha-ha-ha azzal elhallgatott.

-A déli kalózok kincse, hú, de izgalmas!

-Megkeressük ?!

-Zsófi :te megörültél, az a nő is örült! Ne már.

-Na jó akkor te maradj, majd én megkeresem.

Lássuk! Az ének teremből indul.

Azzal elindult. Kis idő elteltével aztán mégis utána szaladtam.

-Hé, várj meg!

-Na, mi van?

-Oké, keressük meg a kincset.

-Remek! Úgyis a padlásra kell felmenni, ahová nem akarok egyedül menni.

-A padlásra?

-Nyugi, van nálam zseblámpa.

Elindultunk, mintha most először mentünk volna fel az iskola lépcsőjén.

Félve merészkedtünk fel, lépcsőfokról lépcsőfokra, majd egy ajtóval találtuk szembe magunkat.

-Ez lesz az , -mondta Zsófi.

Benyitottunk. Sötétség volt, igazi sötétség. Zsófi bekapcsolta a zseblámpát.

Odabenn nem volt semmi érdekes, csak régi törött padok, rozszant székek és egy zongora.

Az egyik sarokban egy láda is állt. Mögöttünk a huzat becsapta az ajtót. Teljes csönd lett.

De hirtelen a láda zötyögni kezdett, majd felpattant a zár. Zsófi belevilágított. A láda mélyén lépcsősorok vezettek a nagy semmibe.

-Biztos, hogy ez az ? - kérdeztem reménykedve.

-Igen, száz százalék! - szólalt meg Zsófi,

A hangján azért éreztem, hogy ő is fél, de próbál magabiztos lenni. Lemásztunk hát a láda lépcsőjén, és egy kőúton mentünk tovább.

-Nem tudtam, hogy ilyen helyek is vannak a suliba.

-Én sem, de...

Nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kőútnak vége lett, és újabb ajtóval találtuk szembe magunkat. Az ajtó viszont nyitva volt, így be tudtunk menni rajta.

-Kalózhajó ! Igazi kalózhajó ! - kiáltott Zsófi.

Én azonban befogtam a száját, nehogy észrevegyen minket valaki. Az ajtó, amin bejöttünk, hirtelen becsapódott. Helyén egy kardot forgató kalóz állt, és félelmetesen morgott, mint valami kutya.

Mit ... kerestek...ti...ezen...a hajón? - üvöltötte, majd a torkomra rakta a kardját.

- Jó...napot...kívánok! - mondtam, mert pillanatnyilag csak ezek a szavak jöttek ki a torkomon.

Zsófi szerencsére a segítségemre sietett, és bátran megszólalt:

-Jó napot kívánok! Mi a kapitánnyal szeretnénk beszélni,ugyanis van számára egy ajánlatunk.

- Rendben van. De akkor jó helyre jöttetek! -kiáltotta és kinyitotta azt az ajtót, amin az előbb bejöttünk,de a kőút helyett a kapitány szobájába vezető falépcső állt. Zsófi és én nagyon megijedtünk,de végül úgy döntöttünk, hogy ledöcögünk a lépcsőn. A kapitány még ijesztőbb volt, mint a kalózkodót. Ráadásul még egy idegesítő papagája is volt, aki minden szavát ismételte.

-Mit keresnek ezek a patkányok az én hajómon?

-Elvileg valamiféle ajánlatot hoztak önnek, kapitány úr.

-Igen tisztelt kapitány uram, nagyon jó ajánlatunk van a számára. -mondta Zsófi.

Úgy látszott, neki nagyon is tetszik ez az egész cirkusz.

-Mi ez a hacuka rajtatok ?

-Erről is szó volna ajánlatunkban, de először is szeretnénk megkérdezni, hol vagyunk.

- Ó, bocsánat, üdvözöllek benneteket a déli kalózkodó hajóján. Én vagyok a kapitány, Míusz 16. Lázár Vilmos személyesen.

- Zsófi, szerintem ez a Lázár Vilmos ük ük ük ük ük kapja.

- Az eléggé valószínű, de akkor kell lennie egy fiának, aki nem fog meghalni a hajótörésben.

- Nem sutyorgunk ! A fiam is mindig ezt csinálta, sutyorgott.

- Elnézést, hogy hívták a fiát?

- Míusz 15. Lázár Vilmos, de az anyjával él Afrikában. Szerinte a kalózkodás hülyeség.

- Szerintem a kérdésünkre megadta a választ, Zsófi.

-Bocsánat, Kapitány uram, hányadik évszázadban vagyunk?

-Természetesen a 16. században,1517-ben, de miért?

- Te, Zsófi, visszakerültünk a múltba !

-Ti miről beszéltek ? Na jó, ebből elegendem van, pallóra velük ! -adta ki a parancsot a kapitány.

Engem és Zsófit megkötöztek, és a pallóra vittek. Kard, vagy cápák a tengerben, ezek a választási

lehetőségek voltak. Zsófi végül megszólalt:

- Az ajánlatunk az lenne, hogy szeretnénk önt szolgálni. Főzni, mosni és ilyen fajta jó minőségű ruhákat varrni önnek.

-Zsófi, te bekattantál ? - suttogtam, nehogy meghalljanak.

-Van jobb ötleted ?

A kalózok a főzés szó hallatán elkezdtek őrjöngeni, de végül a kapitány csendet teremtett, és megszólalt:

-Miket főznétek nekünk?

- Mi messziről jöttünk, és olyan ételeket is tudunk készíteni, amiket nem ismertek.

Kezdtém megérteni, mi Zsófi terve, és bekapcsolódtam.

-Igen, de tudjátok mit? Engedjétek el minket, és főzünk nektek valamit, ha ízlik, akkor nem öltök meg minket, de ha nem....

Inkább ki sem mondtam, mert bele se mertem gondolni, mi történik, ha nem ízlik neki az étel, amit csinálunk.

-Igen, igen, ez jó ötlet! Rendben ! Van krumplink, tojásunk, és paprikánk. Ha ezekből összeüttök valamit olyat, amit nem ismerünk és finom, akkor megkíméljük az életeteket.

Eloldoztak minket, majd bezártak a konyhába. Egy órát kaptunk, a végére kész kellett lennie a csodának. Nekiláttunk hát. Paprikás krumplis rántottát készítettünk. Szerencsére találtunk egy üveg bort italnak.

-Mi a további terved? - kérdeztem Zsófit? megtörve a hosszú csendet.

-Nem tudom! Nem tudom! Én voltam eddig a magabiztos lány az osztályban is, de most nem tudom! Talán sose jutunk vissza! - üvöltötte.

Éreztem, hogy most nekem kell átvenni a szerepét, és megnyugtatni, úgyhogy ezt mondtam:

-Figyelj, Zsófi! Ha itt is maradunk örökké, legalább együtt fogunk végigmenni az úton.

Az időnk lejárt.

Feltálatuk hát a rántottát. Szerencsére mindenkinek jutott. A kapitány először fontolóan nézegette,

de aztán bekapta az első falatot. Csend, csend és csend. Végül lenyelte és megszólalt:

-Hurr...eddig még soha életemben nem ettem ilyen finomat! Fel vagytok véve!

Zsófinak és nekem egyszerre megkönnyebbült a szívünk, de mielőtt igazán megnyugodhattunk volna a magasból hirtelen leszólt az őrszem.

-Hajó! Ellenséges hajó a láthatáron!! -üvöltötte.

-Az északi kalózok!

-A rosseb egye az északi kalózokat! Ágyukat elő! Mindenki a helyére! Ti ketten menjetek le a konyhába és főzzetek még ilyen finomságot!

-Önök teljesen elment az esze?! Most minden segítségre szükség van!

-Bátrak vagytok! Akkor menjetek a kabinomba, és őrizzétek!

-Rendben! -kiáltottuk egyszerre, és lerohantunk a kabinba.

Odafentről ágyúörgés, kardcsattogás és üvöltözés hallatszott.

Zsófi most már visszatért a magabiztosság és elkezdett kutakodni.

-Te meg mit csinálsz?

-Haza akarunk jutni vagy sem? Valami biztatót keresek erre a kérdésre. Meg van még a térkép?

-Igen, de mi haszna? Hiszen az csak a suliban volt használható.

Azért csak elővette.

-Nyisd már ki! Ha már beszélni tudott lehet, hogy segít rajtunk.

Kinyitottuk. Tényleg segített, ugyanis most egy másik térkép volt rajta, ami a hajót ábrázolta.

Szerencsénk volt, mert pont a kapitány kabinjából indult. Benyitottunk a szekrénybe. A szekrény hátulján egy képkeret volt kitűzve, mely egy idős kalózlányt ábrázolt. Valószínű, hogy egyik rokona a kapitánynak. Tovább kutakodtunk. Hirtelen egy kéz befogta a szánkat, és behúzott egy másik ajtón.

-Segítség, segítség! -Kiabáltuk, de megint befogta az illető a szánkat, és ezt mondta.-Ha csendben

maradtok elengedlek titeket.

Ismerős volt a rekedt hang, de nem tudtam honnan. Elengedte a szánkat, és lehúzta a maszkját.

A takarító nő volt a suliból.

-Maga, hogy kerül ide?

-Én is ugyanezt kérdezhetném tőletek! Kérem vissza!!!

-De mit?

-Ugyan ne nevettesetek! Hát a térképet!

-De nekünk is szükségünk van rá, hogy hazajussunk.

-Ti bátor lányok vagytok. Kössünk alkut. Megkeressük a kincset és hazamegyünk! Rendben?

-Rendben! Kezet rá!

-Mit tetszett mondani, hogy is hívják?

-Szólítsatok csak Rózi néninek, de nincs időnk ilyenekkel teketóriázni. Tudjátok hányadika van ma ?

-Honnan tudhatnánk! A múltban vagyunk!

-Tizenharmadika! Már csak két napunk van!

-Meddig?

-Még ezt sem tudjátok? A hajótörésig!

-Azt mondja,két napunk van,hogy megtaláljuk a kincset és hazajussunk,mielőtt elsüllyed a hajó,és mind meghalunk?!

-Pontosan. -mondta Rózi néni teljes nyugodtsággal.

-Akkor, mire várunk ? - kérdezte Zsófi, és lenyomta a kilincset.

-Várj! Még először meg kell vizsgálnunk a térképet!

-Minek ?

- Ha véletlenül katasztrófa sújtana bennünket,például földrengés vagy ilyesmi, akkor ijedtünkben is tudjuk, hova kell mennünk.

-Rózi néni, kérem! Ne itt ! Kezdtém én is bekapcsolódni a beszélgetésbe.

-Szörnyű bűdös van! Hol vagyunk ?

-Itt szokta végezni a kapitány a dolgát. Abban a bődönben.

-Fuj, de undi!

- Van egy terem. Este, mikor már alszanak, lecserélték az őrséget, majd intetek nekem, és fent megbeszélünk mindent! -mondta Rózi néni és elviharzott.

Estefelé járt már az idő, mikor a kalózok abba hagyták a verekedést,majd mindenki ágyának esett. Meg sem kellett kérdeznünk,lehetünk-e örök. A kapitány,amint meglátott minket, kiadta rá a parancsot. Hajnali háromig volt időnk,utána főznünk kellett. Felmásztunk a magas árbócra,majd intettünk Rózi néninek. Először megvizsgáltuk a térképet, majd megbeszéltük a haditervet.

-Holnap indulunk. Készítsetek össze egy szatyrot, melyben van zseblámpa,kötés,víz ennivaló és vészhelyzetekre elsősegély doboz. Tudjátok mit? Azt majd én hozok.

A lényeg,hogy mindenre készüljete fel.

-Rózi nénit miért érdekli annyira a kincs?

Elszontyolodott. Végül sóhajtott és beszélni kezdett.

Ti még fiatalok vagytok,nem láttatok még annyi mindent a világból. Én az I. világháború közepén születtem. Ott veszítettem el egyébként a lábam is ,de mind egy. A lényeg,hogy beleszerettem egy hadvezérbe. Titkos helyen találkoztunk minden nap,de egyszer nem jött el. Meghalt a háborúban. Végül egy pár hónap múlva gyermeket hoztam a világra.”Az én fiam.”A neve Alex. Szegénységben felneveltem. Egy nap idegen emberek rontottak be hozzánk,és elvitték őt. Azt mondta a fiam hagyjam, ne ellenkezzek mert megölik. Később vettem észre,hogy az íróasztalán hagyott egy levelet.

„Kedves Mama!”

Addig nem fognak elengedni, míg nem adod át nekik a déli kalózok kincsét! Kérlek, keresd meg !

A térkép az ágyam alatt van.

Miattam ne aggódj. Tudok vigyázni magamra. A többit majd elmagyarázom.

Szerető fiad :Alex”

Attól a naptól kezdve nem láttam a fiamat.

Ezért kell megkeresnem a kincset.

- Kérem ,bocsásson meg nekünk! Félreismertük.

-Semmi gond, de most már megyek. Akkor holnap. Ketten maradtunk. Még volt egy óránk háromig.

- Nagyon sajnálom! Szegény Rózi nénit!

-Most már biztos, hogy segítenünk kell neki.

Miután elhangzottak ezek a szavak, csak néztük a napfelkeltét, míg nem jött egy kalóz.

-Váltás! Menjetek főzni!

-Köszönjük!

Zsófi és én nekiálltunk hát. Megfőztük az ebédet,reggelit, vacsorát. Összekészítettük a táskákat is. Feltálatuk a reggelit, utána meg beszéltük,hogy ma varrunk nekik szép ruhákat,és ezért kértük,hogy ne zavarjon minket senki, Persze egyből azt mondta: „, Ki fog akkor ebédet főzni?! Hm?”

Mikor azt is elmagyaráztuk neki,hogy minden kész lesz,elengedett, A raktárba vezetett minket, ahol mindenféle anyag volt, amit más hajókról raboltak. Bezárkóztunk,majd kihajoltunk a nyitott ablakon. Feldobtuk a kötelet,és kimásztunk. Róza néni márt várt minket. A kapitány nem volt a kabinjában, úgyhogy belopakodtunk. Benyitottunk a szekrénybe, ahová az a kép volt kirakva.

Rózi néni leemelte a képet és odaadta Zsófinak. Mögötte egy lakattal zárt széf állt. Elővettem egy

kulcsosomót és mindegyik kulcsot kipróbáltam. A 16. próbálkozásra kinyílt a lakat. A széfben csak egy aranykulcsocska és egy rozoga fogsor volt. A néni elvette a kulcsot, és visszazárta a széfet.

Odafentről dübörgések hallatszódttak. A kapitány éppen jött lefelé. Gyorsan bezártuk a szekrényt, és felkapcsoltuk a zseblámpámat,hogy ne legyen sötét.

Harr... a kalózálet nagyon jó, danaduna....

Ezt a nótát dúdolgatta, majd kutatott valamit az asztalán, és felment.

-Most hogyan tovább? -kérdezte Zsófi, de Rózi néni szinte azonnal csendre intette, és az Íróasztalra mutatott.

-Eltoltuk az asztalt. A helyén egy kulcslyuk volt, amibe az aranykulcs pont beleillett.

Felnyitottuk a csapóajtót, majd lemásztunk.

-Az utolsó csukja be a járatot,-Rózi néni kommandós kiképzést kapott,hogy ilyen jól lopakodik?

-Hát, a háborúban meg lehet tanulni egyet s más.

-Egy hosszú alagútban mentünk végig, mígnem kétfelé tért az út.

-Most merre?

-A térkép szerint balra.

-Mi ez a sok alagút?

-A Kapitány nem hagyta ,hogy könnyen megtalálják a kincsét. A hajó aljában ezért labirintust épített,aminek csak ő tudta a helyes útját.

-Nem fogunk akkor eltévedni?

-Nem, mert a Kapitány erre a térképre rajzolta le az útvonalat,hogy ne felejtse el.

-Sok-sok kanyarodás és kanyarodás után végül elértünk egy ajtót, melyen hat lakat csüngött.

-A kulcsokat ! -Adta ki a parancsot Rózi néni.

-Máris!

Mikor mind a hat lakatot felpattintottuk,benyitottunk odabent százával ezrével, sőt tízezzel dőlt a sok aranypénz.

-Hogy visszük el mind?

-A fiam azt mondta,csak az aranykoponya kell neki, aminek gyémánt van a szeme helyén.

-Elkezdtek keresni. Persze Zsófival zsebre tettünk néhány szép karkötőt,hogy emlékünkn legyen róla a jövőben is.

-Megtaláltam!! -kiáltott Zsófi, majd megpróbálta kiemelni a hatalmas koponyát. Annyira nehéz volt neki,hogy hanyatt esett.

-Várj majd segítünk. Vedd elő a zsákot!- mondta nekem Róza néni.

-Tedd ide a zsákot, és segíts! -mondta Zsófi, mert már annyira erőlködött,hogy kiemelje a fejet,hogy szinte elsüllyedt az aranyban.

-Várj ! Zsófikám! A koponyát nem erővel, hanem kulccsal kell felemelni.

-Micsoda? -nézett Zsófi meglepődve Rózi nénire.

-Ha nem vetted volna észre, van egy kulcslyuk a fején. A Kapitány csináltatta bele,hogy megvédje legfélelmetesebb kincsét.-Újra elővette az aranykulcsot, és elfordította a koponyában. -Na, most próbáld.

Zsófi nagy erőlködéssel indult neki, de utána rájött, hogy felesleges volt, ugyanis a koponya tollpihe könnyűvé vált.

-Nézzétek! Még egy újjal is elbírom!

-Ne játssz vele! Rakd a zsákba! -Zsófi szomorúan tette bele

-Rendben. Most pedig a maradék helyet töltjük meg arannyal vészhelyzetek esetére.

Megtöltöttük, majd visszaindultunk az alagutakon keresztül. Mikor felértünk, elrendeztük a kapitány íróasztalát, és kisurrantunk. Visszamásztunk az ablakon, és nekiláttunk a varrásnak.

-Zsófi! Szerinted Rózi néni hová dugta el a koponyát?

-Ez jó kérdés! Egyáltalán hová tűnik ilyenkor?

Hat óra tájt kopogott a kapitány az ajtón.

-Hogy álltok?

-Kész van a munka! Máris nyitunk.

-Remek. Menjetek aludni! Ma este nem örködtök! -mondta, és gyanakvóan nézett ránk.

-Szerinted észre vett valamit?

-Nem valószínű, de azért legyünk óvatosak.

Holnap haza kell jutnunk, vagy különben örökre itt ragadunk.

Éjszaka különös álmot láttam. Mintha hullámvasúton ültem volna Zsófi-val.

Zötyögtünk össze-vissza, és kavargott a gyomrom. Felébredtem erre a nagy forgásra, és rájöttem, mi történt. Vihar tört ki! A hajó úgy himbálódzott a tengeren, mintha egy nagy labdát dobálnának a hullámok. Átnéztem a mellettem levő ágyra, hogy Zsófi hogy van. Nem volt ott!
Felrohantam a fedélzetre. Odafent fáklya égett mindenkinek a kezében, és sürgölődtek.

-Vitorlát bonts! Orrvitorlát behúzni! Fokvitorlát föl!!

Odarohantam a kapitányhoz, aki teljes nyugalommal nézett rám.

-Zsófit keresem! -nem tetszik tudni hol van?

-Nem. -mondta.

A szemében láttam, hogy hazudik.

-Mit művelt a barátnőmmel?!?!

-Csupán megbíztam azzal, hogy vakarja le a hajó oldaláról a rátapadt kagylókat, tengeri herkentyűket.

-Maga megőrült?! -ordítottam.

-Hogy merészelsz így beszélni velem?

-Mit ártott magának!?

-Lopott a kincsemből. Örülj, hogy még él egyáltalán.

-Zsófi! Zsófi!

Rohantam a hajó egyik oldalához, majd a másikhoz. Megláttam.

-Zsófi! Gyere fel a fedélzetre!

-Nem tudok, hogy kell! -mondta, majd egy hullám az arcába csapott.

-Segíts !!

Felmásztam egy árbóca, majd megragadtam az első kötelet, ami a kezembe került, és „mint Tarzan a mesében úgy lendültem Zsófiért.

-Kapj el ! - lendültem. Sikerült !

Zsófi rám ugrott, és biztonságban megérkeztünk a fedélzetre.

Zsófi tiszta víz volt.

-Te meg mit csinálsz ? Akinek bűnhődnie kell, az bűnhődjön, mondta a kapitány.

-Már eleget bűnhődött !!

-Takarodjatok ! Akkor holnap dupla munka !.

Levittem Zsófit a kabinba. Jól megszártottam, és betakartam.

-Mi történt ? - kérdezte valaki a sarokból.

Rózi néni lépett elő egy elsősegély dobozzal a kezében.

-Zsófi lebukott !

-Nem ment fel a láza ?

-Még nem.

Már mélyen aludt.

-Minél előbb haza kellene jutnunk. Nem tudnánk most ?

-Sajnos nem. A koponya segítségével tudunk csak haza jutni. Ha a hold rásüt a szemre. A telihold.

-Mikor lesz telihold?

-Holnap este, mikor a hajó elsüllyed.

-Azt, hogy fogjuk megoldani ?

-Holnap az északi és déli kalózok csatázni fognak.

Az eléggé elveszi a figyelmüket, mi pedig majd rögtönözünk. Most már aludjatok, mert holnap szükségetek lesz az erőtökre.

-Azzal elment. Az éjszaka nyugodtan telt. Egyszer Zsófinak felment a láza, de megoldottam hideg vizes borogatással. Másnap reggel a kapitány hívatott bennünket.

-A büntetéseket azért, mert dacoltatok a parancsokkal megduplázom, ma 16 ruhát kell varrnotok. Most mehettek.

-Hogy érzed magad Zsófi?

-Jobban, de azért még jól esne pihenni.

Késő délután felé járt az idő, mikor a 15. ruhával elkészültünk. A 16.-ot kezdtük, de akkor ....

-Hajó !! Az északi kalózok !!

-Kezdődik. Gyere Zsófi !

Kilopóztunk a fedélzetre, majd azon a helyen, ahol megbeszéltük, Rózi nénivel találkoztunk.

-Készen álltok ? A hold mindjárt feljön.

-Igen. - mondtuk kánonban.

Besötétedett. A fáklyák lángja fellobbant. Ágyú dörrent, kard csattogott. A két hajó, olyan közel került egymáshoz, hogy át lehetett sétálni rajtuk. Az északi kalózkodók átlendültek a déliek hajójára. Rózi néni és mi elbújtunk egy titkos helyen, ahol eddig Rózi néni tartózkodott. Jól láttunk mindent. A kalózkodók egymást ölték. Látszott, hogy az északiak túlerőben vannak. Végül minden déli kalózkodót elfogtak.

Az északi kapitány a fedélzetre lépett.

-Szervusz. Rég találkoztunk, MÍNUSZ !!

-Ne hívj engem mínusznak, te PLUSZ !

-Hozzátok a dinamitokat !

-Mi ? Neee !

-De Mínuszkám! Ez van vesztettél!

-Engedj el ! Küzdjünk meg !

-Dehogy is ! Felrobbantom a hajódat és az összes kincs a hajómra hullik, Gyűjtsd meg ! Báj-báj Mínusz !

Ha - ha - ha -ha - ha!

Egyszer egy másik életben megöllek, Plusz ! Ígérem !

Az északiak elhagyták a hajót és távolabb mentek .A hajó ketté robbant, majd kezdett süllyedni.

-MOST-kiáltotta Róza néni, és az ajtó elé szaladt .Lerakta a koponyát, és várt. A hajó egyre jobban

süllyedt. Ráadásul még lángolt is. Majdnem ránk esett egy árbóc.

-Segítség Segítség!

Üvöltöttek az emberek, de mind beleestek a vízbe.

A hold végre rásütött a koponyára, és megnyílt az ajtó. A kapitány még tartotta magát.

-Segítsetek !

Én odaszaladtam, hogy kiszabadítsam.

-Ne tedd ! -mondta Rózi néni.

-Ha megteszed, meg fog változni a jövő is!

Így hát otthagytam, és beléptem a kapun.

-Áruló ! Áruló ! -ezek voltak az utolsó szavak, amiket a kapitány mondott.

Mikor vissza értünk mind a suliba, bezártuk és elégettük a ládát. Sajnáltam a kalózokat, de örültem, hogy túléltek.

-Te jó ég ! - kiáltottam.

-Hogyan fogom megmagyarázni ezt anyának, hogy hová tűntem és ....

-Nyugodj meg! szakított félbe Rózi néni.

Míg odaát voltunk, itt megállt az idő

-Komolyan :

-Igen. Ja, és erről senkinek egy szót sem ! Rendben ?

-Rendben ! Kezet rá. Azért jó kis móka volt!

-Igen, de még egyszer nem élném át.

Így ért véget a történetünk a déli kalózokkal. Hogy mi történt a koponyával és Rózi nénivel?

Boldogan élnek a fiával valahol.

Itt a vége ....

Na jó , ezt hagyjuk .

Sziasztok!

-

Budapest 2017.02.09

Gálfi Laura Veronika

5.B